

Dospeli

Vianočná dovolenka sa zmení na sud pušného prachu

Caroline
Hulsová

IKAR

Caroline
Hulsová

Dospeli

Preložila Tamara Chovanová

Caroline Hulse
THE ADULTS

Copyright © Caroline Hulse 2018
Translation © 2019 by Tamara Chovanová
Jacket design © 2019 by Anna Kochman
Jacket images: Image Source/Getty Images (ornament),
Zamurovic Photography/Shutterstock (fuse)
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Adults (Orion Books,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd,
London 2018) preložila Tamara Chovanová.
Redigovala Anna Šikulová.
Korigovala Alica Wursterová.
Obálku podľa originálneho návrhu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019
ako svoju 1470. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6634-6

Dospelý

*I. příd. m.: **dospelý***

kto dokončil fyzický vývin, synonymá: vyvinutý, dorastený, zrelý

*II. podst. m.: **dospelý** m. *dospelý* člověk*

Úryvok z brožúrky Šťastný les

Šťastný les je ideálne miesto na odpočinok. Otvorte dvere na patio vo svojej dokonale vybavenej chate a nadýchajte sa čerstvého vzduchu, ďaleko od stresu a tlaku každodenného života.

Skvelý výlet pre svojich milovaných máte na dosah.

V Šťastnom lese získate spomienky na celý život.

Štedrý večer, 14.06

Operátor: Tiesňové volanie. Akú službu si želáte?

Žena: Potrebujeme sanitku do Šťastného lesa.

Operátor: Ste v ohrození života?

Žena: Prosím vás, ponáhľajte sa. Sme v lukostreleckom areáli pri Santovej jaskyni, oproti fajčiarskemu prístrešku škriatkov.

Operátor: Potrebujem vedieť, či ste momentálne v ohrození života.

Žena: Ja nie som, ale potrebujeme sanitku. Postrelili ho. Bola to nehoda.

Operátor: Už vám posielam pomoc. Potrebujem vám položiť zopár otázok, ale to nás nezdrží, jasné?

Žena: Povedzte im, nech sa ponáhľajú. Hrozne to krváca.

Operátor: Tak teda keď hovoríte, že ho postrelili, akú zbraň použili? Čo vidíte?

Žena: Šíp. Lukostrelecký šíp.

Operátor: Ako sa voláte?

Žena: Alex.

Operátor: No dobre, Alex. Je pri vedomí?

Žena: Áno. A nie.

Operátor: Dýcha?

Žena: Zatiaľ áno. Prosím vás, príd'te rýchlo.

Operátor: Ako vravím, kým sa tu spolu rozprávame, sanitka už ide so svetlami a sirénou, jasné?

(Zrazu nepočuť šumenie vetra a hluk v pozadí.)

Operátor: Kedy sa to stalo?

Haló?

Je v bdelom stave a pri vedomí, Alex?

Haló?

Haló?

Ešte ste tam? Alex, ste tam?

1

Matt vedel o tom výlete už celé mesiace, kým to spomenul v rozhovore.

Úmyselne netajil takéto záležitosti pred Alex, len riešil zložité myšlienky tak ako poštu.

Keď na chodbe pristáli listy, Matt ich prekračoval, a keď ich už nemohol ignorovať, natlačil ich do každého kúta – vedľa sporáka, na poličku, listy putovali všade, kam sa dalo ľahko dočiahnuť a – čo bolo najdôležitejšie – kde sa nedali vybavovať.

Tak sa Matt zbavil pocitu naliehavosti, a ak sa s ním pisateľ chcel znova skontaktovať, Matt sa úprimne prekvapil (Alex si uvedomila, že ho to naozaj prekvapilo), že tá záležitosť jednoducho neodišla.

Pár týždňov po tom, čo sa k nej Matt nasťahoval, mala Alex v dome kopy obálok na miestach, kde nikdy predtým nijaké kopy neboli.

Keď viac ráz vzala listy z kútov, ktoré boli kedysi prázdne – čo vtedy neocenila –, jedného popoludnia ich všetky pozbierala a roztrúsila ich od vchodových dverí ku kuchynskému stolu v duchu rozprávky o Jankovi a Marienke.

Matt prišiel za ňou do spálne s listami v náručí. „Všetka táto pošta je moja, Al? Vážne?“

„Pomyslela som si, že dám listy na jedno miesto, aby si to mal ľahšie.“

Matt pokrčil plecami, listy sa pohli s ním. „Nechápem zmysel pošty. Kto má dnes čas čítať poštu?“

O pár týždňov sa kúty znova zaplnili.

V ten večer, keď jej Matt povedal o výlete, Alex upiekla koláč – nakládla na cesto samé zvyšky. Tridsaťsedemročná Alex ešte vždy mala pocit, že keď uvarí ozajstné jedlo, je to pamätná udalosť a zaslúži si odmenu, veď to je čosi iné, ako keď iba naleje mlieko na cereálie.

Vypili čaj a Alex umývala šálky, keď za ňou Matt prikvitol. Postával vo dverách, akoby zišiel dolu len z rozmaru a nerozhodol sa, či zostane.

„Tak teda, vieš, čo som hovoril o Clairinej predstave Vianoc?“

Alex sa obzrela. „Nie.“

Vyvalil oči. „Naozaj som sa o tom nezmienil?“

„Naozaj.“

Matt si odfúkol z očí tmavú ofinu (odfukoval ju dvadsať ráz za deň). Na to, že mal tridsaťosem rokov, si vlasy udržal pozoruhodne husté, Alex ho podozrievala, že si ten návyk s odfukovaním vypestoval, aby zdôrazňoval, aké má husté vlasy. Možno áno, možno nie. Rada by sa na to spýtala niekoho, kto ho pozná dlhšie. Niežeby na tom záležalo – no Alex bola vedkyňa. Keď mala hypotézu, chcela si ju overiť, fakty treba utriediť, zaradiť.

„Bože, tuším som úplne zbytočný, Al.“

Alex pozrela na pohár v ruke a hľadela na penu od saponátu, len aby nemusela odpovedať.

Matt stál vo dverách za ňou, ale zdvihol ruku a pohladil ju po ramene. „Zrejme som nevedel, ako to navrhnúť. Bál som sa, že sa nahneváš.“

Alex si všimla, ako hravo prešiel od „naozaj som sa o tom nezmienil“ k „zrejme som nevedel, ako to navrhnuť“. Stiahla si latexové rukavice, prevesila ich cez odkvapkávač. Obrátila sa tvárou k Mattovi. „Mám sa nahnevať?“

Matt naznačil, aby podišla bližšie. Objal ju okolo pása. „Pochopiteľne, môžeš sa hnevať. Ale nie šialene.“

Nevyvíjalo sa to dobre. „Pokračuj.“

„Ako vieš, odkedy som sa rozišiel s Claire, nestrávil som Vianoce so Scarlett.“

Alex prikývla. „Takže tento rok budeme mať Scarlett? To by sa mi páčilo.“

„Nie, je to... Claire chce, aby sme šli na víkend spolu.“

Alex chvíľu trvalo, kým to stránila. „Sme?“

„My všetci. Ty a ja. Ona a Patrick. A Scarlett bude čestná hostka.“

Alex vyjavene pozrela na Matta. Ukázala na kuchynský stôl. Netúžila viesť tento rozhovor s niekým, kto stojí vo dverách. Vôbec nechcela viesť tento rozhovor, ale keď už to musí byť, ten niekto by mal byť aspoň v tej istej miestnosti ako ona.

„V rekreačnom parku Šťastný les v severnom Yorkshire.“ Matt sa oprel o stoličku dlaňami, akoby bol priveľmi vzrušený a nedokázal sedieť. „Na Vianoce areál slávnostne vyzdobia. Sú tam svietiace soby a umelý sneh. Santovi škriatkovia chodia po lese a vyspevujú koledy.“

Alex pozrela na stojan s vínom, ale odvrátila pohľad. Odmietala hnev. Hnev vedie k iracionálnemu správaniu a iracionalita je osobné – a profesionálne – zlyhanie.

Sadla si na kuchynskú stoličku, nohy zavýzgali. „Tieto Vianoce? Máš na mysli Vianoce, ktoré budú o mesiac?“

Matt si prisadol na stoličku vedľa Alex. Predklonil sa, zdvihol jej nohu v bodkovaných ponožkách, vyložil si ju na

koleno. „Už sme sa o tom rozprávali, nie?“ Pohládza jej nohu. „Aké by to bolo pre Sarlett pekné, keby strávila Vianoce so mnou a s Claire.“

„Ale nediskutovali sme o tom takto. Nie tak, že to naozaj chceme urobiť.“

Matt pozrel na jej nohu. „Ale ako inak by sa to dalo?“

„Tvárili sme sa, akí sme dospelí a na úrovni. Nebol to vážny rozhovor.“

„Pre mňa áno.“

Alex pocítila v hrudi nehu. Ach, milý Matt, myslí si, že je to dobrý nápad. Matt, ktorý sa dva roky pred oslavou štyridsiatky zmieril s tým, že z neho nebude superstar dídžej. Matt, ktorý si nedávno znova kúpil skejtbord a plánoval zaviesť v záhrade odtok do potrubia – Alex vôbec nenamietala, lebo jej bolo jasné, že to nikdy neuskutoční.

Matt, ktorý si myslel, že ak bude Alex hľadiť po nohe, rozhovor bude ľahší.

Alex si pozrela do lona. „Alebo sme mysleli, že by sme niekedy mohli ísť na spoločnú večeru. Určite nikto nemal na mysli sviatky.“ Mihla nechtom o necht. „Claire si iste nemyslí, že je to dobrý nápad. Je to rozumná žena.“

„Hovorí, že spolu dobre vychádzame. Má ťa rada.“

„Aj ja ju mám rada,“ vyhrkla Alex. Usilovala sa to vysloviť prvá. „Povedal si jej, že súhlasím?“

Matt sústredene hľadel na Alexinu nohu. Predklonil hlavu, ofina mu padla dopredu.

Opona, premýšľala Alex. Tak tomu účesu hovorili začiatkom deväťdesiatych rokov. Vtedy ju nosili tí, ktorí sa na to vekovo hodili.

„Myslel som, že som sa o tom zmienil, prepáč. Ale ešte vždy sa môžeme vyhovoriť. Kopa práce. Rodinné záležitosti.“ Matt spýtavo zdvihol hlavu. „Smrť starého rodiča?“

„Len sa usilujem pochopiť, či si jej povedal, že súhlasím.“

Matt sa usmial, akoby hovoril *hopla*.

„Čo si myslí Patrick o tom, že nestrávi Vianoce v Nottinghamu? Nechce byť blízko svojich detí?“

„To sú už tínedžeri. Claire hovorí, že beztak ho netúžia vidieť.“

Alex sa zhlboka nadýchla. „Tak teda ubytovanie je už rezervované?“

„Určite by nám vrátili peniaze. Ale poznáš Claire, ona je organizátorka. Keď si raz vezme niečo do hlavy, nepopustí.“ Matt tolerantne pokrútil hlavou. „Pravdepodobne si už zbalila kufor.“

Alex stisla pery. „Robia to aj iní? Chodia na dovolenky so svojimi bývalými a s ich novými partnermi?“

Matt pokrčil plecami. „Záleží na tom?“

„Keby sme teraz odriekli, bola by som ja tá zlá.“

„Nemienim ňa tam odtiahnuť za vlasy, Al.“ Matt zdvihol jej nohu, položil ju na dlážku a potľapkal ju ako domáceho miláčika. „Ak skutočne nechceš ísť, tak nepôjdeme.“ Odmlčal sa. „Nechcem ísť bez teba – to by bolo divné.“

„Superdivné.“

„Ale vždy si hovorila, že keby si stretla Claire za iných okolností, mohli by ste byť kamošky.“

To je pravda, pripustila Alex. *Hovorila som to*. Ale nebolo od Matta fér, že ju citoval bez kontextu. Miešal vážne a plytké rozhovory, akoby pri nich bola na šošovkách rozmazaná vazelína.

Položil ruky na stôl. „Jednoducho nechcem prežiť ďalšie Vianoce bez Scarlett. Má sedem rokov, Al. Mala štyri, keď som ju naposledy videl otvárať pančuchu.“

„Samozrejme, Scarlett je na prvom mieste. Ale nemôžeme ju raz za rok vziať k sebe?“

„Claire je jej mama. Nemôžem jej vziať Scarlett na Vianoce. To by nebolo správne.“

Alex zatvorila oči. Celý Matt! Jeho typická nelogická veta. Na porazenie úctivý, gavalier.

Otvorila oči a uvidela v dreze riad. Možno nebol vždy gavalier. Ale v tomto bol. A jej sa to dnes večer nezdalo správne.

Alex ho starostlivo pozorovala. „Naozaj si si to dobre premyslel?“

Zadumane vykrivil ústa. „Čo si treba premyslieť?“

„Ach, ja neviem. Nezdá sa ti to trochu zložité? Nebolo by to trápne?“

„Prečo by to malo byť trápne?“

Pozrela cez okno. V jej záhrade blikalo bezpečnostné svetlo, podchvíľou ju ožarovalo.

Záblesk. Špinavá šnúra na bielizeň. *Záblesk.* Hrdzavá záhradná stolička s rozkývanou nohou. *Záblesk.* Na štrku bábka tigra v plášti, celá mokrá a ufúľaná, nechalo ju tam dieťa jej priateľky, keď sem prišli naposledy na návštevu.

Alex sa znova obrátila k Mattovi. Vždy bola rozhodnutá nesprávať sa k svojmu partnerovi infantilne, čo robili mnohé jej priateľky, akoby ich frajeri nič nechápali a boli to len chlapi, akých vidieť v reklame na potreby do domácnosti. Ale niekedy to s ním nebolo ľahké. Neznášala, keď ju tlačil do takejto pozície, a robil z nej ženu z televíznej reklamy – akoby s rukami v bok prednášala o rozličných druhoch kuchynských utierok.

Alex sa predklonila na stoličke, pozrela mu do očí. „Aký máš pocit – skutočný pocit – z toho, že stráviš Vianoce so svojou bývalou?“

„Takéto záležitosti sú zložité len vtedy, keď ich sama robíš zložité, Al. Všetko sa odohráva v hlave.“

„Neprechovávaš k nej nehu alebo nenávisť?“

Matt naklonil hlavu nabok. „Myslím, že nie.“

„Nič, hoci aj malé, čo zostalo nevypovedané? Tvoja minulosť je celkom prázdna a čistá? Ihla stojí na začiatku platne a všetko je práma?“

Matt sa oprel na stoličke.

„Len myslím na teba,“ dodala Alex. „Mnohým ľuďom by sa zdala taká situácia ťažká.“

Mne by sa veru zdala ťažká, prebleslo jej hlavou.

Matt tomu očividne venoval pozornosť. „Nemôžem povedať, že Claire nemám rád. Nemilujem ju a necítim k nej nenávisť,“ vyhlásil napokon. „Jednoducho je teraz... Scarlettina mama. A musíme nájsť spôsob, aby to fungovalo, lebo vždy bude Scarlettinou mamou.“

„Samozrejme.“ Alex hýbala nohou hore-dolu. „A čo Patrick? Chceš s ním stráviť víkend?“

„Určite je to pohodový chlapík.“

Alex sa predklonila. „Nemá v sebe čiernu dieru odporcu?“

„Len som to chcel nadľahčiť. Claire ho má rada a vždy mala dobrý vkus, pokiaľ išlo o mužov.“ Matt pozrel na Alexinu tvár, zdvihol dlane. „No dobre, dnes nie. Prepáč, Al. Dnes nebudem vtipkovať.“

Vstal. „Nechám ťa, aby si si to rozmyslela. Viem, že nech sa rozhodneš akokoľvek, bude to správne. Len na mňa zakrič, keď budeš pripravená.“

Vybehol hore a nechal riad na Alex.

Alex vypustila z drezu vlažnú vodu, napustila teplejšiu.

Voda bola horúca, ale nepriliala studenú – vždy lepšie obariť si spotené ruky než cítiť nevoľnosť v žalúdku.

Teraz by bola najradšej v práci. V univerzitnom laboratóriu vždy ľahšie na všetko zabudne, odoberá vzorky, skúma bunky... V laboratóriu vedela stráviť dlhé hodiny so sklone-

nou hlavou, len občas pozrela cez okno na stromy. Až vtedy si pozrela na tenisky na ošúchanej dlážke, uvedomila si plechové zvuky z rádia a spomenula si, že je aj iný svet než štúdium buniek odobratých cukrovkárom.

Doma to však bolo iné. Doma bola Alex sama so svojimi myšlienkami.

Samozrejme, mohla odmietnuť ísť na ten výlet. Ale ani to by ju neuspokojilo.

Nechcela ísť – ale nemohla nejst'. Cítila by sa prízemne, zbabelo a zbabelá určite nebola. Aspoň nie vedome. Vždy bola rozumná, keď išlo o to, že Matt dobre vychádzal so svojou bývalou, čo by sa iným ženám – zbabelým – zdalo ťažké.

Alex to skôr prehánala. Bozkávala Claire na líce, keď niekedy vzali Scarlett domov. Vždy pochválila Claire sukne alebo účes. Každý má minulosť a nič netreba brať osobne. Alex to nikdy nebrala osobne.

Teraz drhla zvyšky pripáleného koláča z plechovej formy.

Hoci Vianoce mali byť o mesiac, Alex nevenovala veľa pozornosti logistike sviatkov. Myslela si, že navštívi svojich rodičov, alebo Mattových – bolo to jedno. Na Vianoce si nikdy veľmi nepotrerala. Bol to iba deň, keď sa laboratórium zatvorilo.

Ale toto – toto je čosi iné.

Matt to vedel už dávno, a nič jej nepovedal.

Nechápala, ako to robí. Dokázal v duchu oddeliť nepríjemné správy? Alebo len odkladal nevyhnutné?

Nemohla si overiť tie hypotézy, a preto ju situácia ešte väčšmi frustrovala. Matt ju vždy vedel zaskočiť, nakoniec súhlasila s tým, s čím nechcela. Možno preto sa mu tak darilo v práci predajcu, hoci podľa nej mal pochybnú pracovnú etiku.

Opláchla tanier, položila ho na odkvapkávač. Zhora počula škripanie stoličky na dlážke.

Matt jej dal priestor. Očividne mal hore nejakú prácu. Ale v skutočnosti sa Alex vyhýbal.

Keď umyla riad, pozrela sa na počítači na *čarovný les*, ako tomu v duchu hovorila.

Niežeby na fotkách vyzeral čarovne. Možno tam boli celý rok vianočné svetelné reťaze a umelý sneh, ale bolo tam veľa plastových bariér a varovných značiek, aby to vyzeralo ako ozajstná lesná rozprávková krajina.

Odtisla laptop. Usilovala sa nepozerať na stojan s vínom.

Nebud' hlúpy, hovorila, keď Matt navrhol, aby sa zbavili všetkého alkoholu v dome. *Nemôžu sa z nás stať ľudia, ktorým sa všetci budú vyhýbať, lebo nemajú doma ani kvapku alkoholu.* Ale niekedy večer ju tie fľaše lákali. Tak ako dnes. Jemné vábenie vína znásobovala farcha nedokončeného rozhovoru.

Matt dnes bude čakať, že bude hovoriť o jeho návrhu. Hoci už celé týždne sa vyhýbal rozhovoru, bude čakať, že sa zachová rozhodne. Za tie dva roky, čo spolu žili, medzi nimi vládla nepísaná dohoda, že Alex vždy dotiahne veci a nájde riešenie.

Tak teda. Mali by sa pre ten výlet pohádať? Aspoň by prestala myslieť na víno. Ale hádať sa pre čosi, čo súvisí s Mattovou bývalou manželkou, to sa Alex nepozdávalo. Akurát by z toho mala depresiu.

Nie, v nijakom prípade sa pre to s Mattom nepoháda. To teda nie.

Ale to znamenalo, že na ten hlúpy výlet bude musieť ísť.

2

Patrick oznámil Claire, že pôjde do práce skôr, aby vybavil nejaké papierovanie, a o 5.30 ráno šiel do posilňovne. A potom znova cez obednú prestávku.

Dva razy za deň mu to vyhovovalo. Ráno činky, na obed aeróbne cvičenie. Na bežiacom páse dokonca vybavil konferenčný hovor s právnym poradcom.

Patrick bol úspešný advokát, štyridsaťtiročný otec dvoch detí a vyženeného nevlastného dieťaťa, a ešte vždy nosil zúžené košeľe – kupoval ich od chlapcov s vytrhaným obočím v obchodoch, ktoré boli oficiálne pre celkom mladých mužov (ale predavači mu v tom nemohli zabrániť, lebo košeľe mu stále sedeli).

Patrick vystupňoval svoj tréningový režim v septembri. Sedel pri vysokom stolíku v kaviarni, popíjal superdžús z kupovitého plastového pohára, keď sa popri výklade mihol známy účes bývalého kolegu.

Nestihol včas odvrátiť zrak.

„Patrick!“ Tom si položil kufrík na Patrickov stolík. „Ako sa máš?“

Patrick sa silene usmial. „Ahoj, Tom. Som príšerne vyťažný. Úradníci v mojej novej práci sú nekompromisní.“